

**VYSVĚTLI
POJEM:**

FRÁZOVÁNÍ
STR. 18

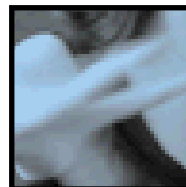

Z DÍLEN

STR. 19-20

**OSOBNOST
DNE:**
**VERONIKA
KOLEČKÁŘOVÁ**

STR. 21

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

12. června 2004

sobota

číslo 1.

... úvodník na sobotu

Dětské scéně je letos 33 let... Vhodná doba pro bilancování a ohlžení se nazpátek, ale i k pohledu do budoucnosti. Jaká byla cesta dětského divadla a recitace za tu dobu? Původně byly přehlídky dvě – jako dítě jsem jezdila recitovat do Rýmařova, pak do Mělníka, divadelní soubory dlouho hostila Kaplice, pak Prachatice, Ústí nad Orlicí, Zábřeh na Moravě a od roku 2000 Trutnov. Už několik let je Dětská scéna společnou přehlídkou pro sólové recitátory i představení souborů nejrůznějšího druhu.

Deníku Dětské scéně je letos 30 let. Prošel nejrůznějšími podobami. Jeho podoba byla cyklostylovaná, na kolenech lámaná a dnes počítačově zpracovaná. A jaký bude Deník letos?

Chce být novinami, které přináší nejnovinky, ptají se a snaží se odpovídat. Také bychom chtěli spolupracovat s vámi, čtenáři. Budeme za vámi chodit, trochu se ptát a hodně budeme pozorovat. Letos nechceme psát tolik o organizátorech a lektorech jako v minulých letech, rádi bychom posbírali více informací o recitátorech a divadelních, loutkářských a recitačních souborech a o jejich vedoucích. Chceme pátrat po cestách k vystoupením a představením. K tomu potřebujeme vaši pomoc a tak vás prosíme, abyste byli shovívaví a neutíkali před námi...i když bychom vám připadali trochu vlezlí.

-ivd-

... foto dne

Možná jste si už všimli, že v průběhu veškerého dne na Dětské scéně na vás neustále míří objektiv fotoaparátů a kamer nejen vašich rodičů, ale i naší redakce. Snažíme se zachytit vše, co se děje, a to, co se nám zdá nejzajímavější, vám budeme představovat jako foto dne.

Autorem dnešního snímku je pan Zdeněk Fibir.

VYSVĚTLI POJEM

Každá společnost si postupně utváří svá vlastní pravidla, zvyky a také začne časem používat svůj osobitý slovník, kterému rozumí jen příslušníci dané skupiny – podívejme se na Brňáky s jejich hantecem, programátory, hokejisty... Také svět umění dramatického je takovou komunitou „těch, co k sobě patří a rozumějí si navzájem.“ Ale rozumíme si skutečně? Opravdu víme všichni, co která slova našeho odborného slovníku znamenají? Skutečně chápeme, co nám naši lektori v dobré víře říkají?

Rozhodli jsme se tento jev v letošním roce Dětské scéně prozkoumat formou ankety, a tak zde můžete nalézt první výsledky našeho výzkumu – tentokrát na téma:

FRÁZOVÁNÍ

1. rozčlenění rytmu v textu
2. používání frází

Terka, 24 let

Členění textu na části podle rytmu.

Adéla, 12 let

Hodně časté oddělování textu.

Kristýna, 12 let

Určitá část básně, která se má přednést jako celek. Každá fráze má být něco nového, mít jinou myšlenku.

Magda, 12 let

Zvuková stránka členění textu na základě logických

... obsah čísla 1.

Úvodník na sobotu	18
Vysvětlí pojem ... frázování	18
Z dílen: Seznamte se s ...	19
Michaelou Hlavatou	19
Gabrielou Sittovou	19
Gábina a Míša	
o své dílně	19
Byli jsme u toho	
Diskusní klub pro doprovod recitátorů	
3. a 4. kategorie	19
Z dílen:	
3. kategorie pod vedením	
Moniky Moravčikové	20
Tváře dne	20
Dnes se představují	21
Osobnost dne...	
Veronika Kolečkářová	21
Na počátku bylo...	
Než jsem se utopil	22
Štafeta...	
Jakub Hulák	24
Došlo poštou	24
Dnešní program	24
Blažková 2004 ... díl 2	24

celků nebo poetické struktury veršů s přihlédnutím k temporytmu celku.

Ivona, 28 let

Jak rozdělím větu, jestli udělám nějaké větší celky, nebo je přeruším, jak dám k sobě celky, které k sobě patří.

Julča, 14 let

Správná výslovnost.

Josef, 11 let

Když někdo slovo rozdělí na slabiky... intonace.

Markéta, 13 let

Je to nějaká činnost... teď vám to ale neřeknu.

Jaroslav, 14 let

Něco k sobě patří a něco k sobě nepatří. A to, co k sobě patří, je frázování.

Standa, ? let

Neumím to vysvětlit – snad rozložení slov, vět a částí veršů v celkovém přednesu.

Eva, 13 let

Text se musí rozdělit do nějakých částí, nesmí se všechno říkat stejně, ale každá část se musí říct nějak jinak, aby se to divákovi chtělo poslouchat.

Míša, 13 let

Frázování je vkládání pauz podle smyslu vět.

Radka, 29 let

Logické a rytmické členění textu, to je asi nejjednodušší definice. Má ale ještě další nuance.

Lukáš, 29 let

A kdo rozsoudí odpovědi? Odborník na slovo vzatý – Jaroslav Provazník:

Frázování je rozčlenění vět nebo veršů zpravidla pauzami nebo změnou tempa nebo dalšími prostředky.

Sestavily –ivd- a –pet-

Výrok dne:

Příště si místo básně vezmu úryvek z knížky, protože tady vidím, že to letí!

Z DÍLEN

Seznamte se s...

lektorkami dílen pro sólové recitátory II. kategorie

Michaelou Hlavatou

Koupím hrst trpělivosti, když jí bude málo; litr dobrého rozmaru do zásoby, když by došel, a ještě 15 tun času, abych mohla mít občas i volný. Případní zájemci, ozvěte se v redakci. Zn.: Spěchá. Odměna bude skvělá. P.S. Vtip mi došel, koupím taky.

Gabrielou Sittovou

Prodám lenoru lenivou, nerozhodnost úponkovitou, smutek zažravý a sebeobraz bez rámu rozpitý. Zn.: Při rychlém jednání ráda daruji!

Gábina a Míša o své dílně

Na dílnu jsme se připravovaly velice pečlivě v čínské restauraci u národní třídy v Praze 1 nad kuřecím masem s bambusem a žampiony a nad kuřecím masem v křehké zelenině. Oběd trval velmi dlouho.

Úvodní hodinu jsme zaměřily na seznámení se a rozmluvení – vzhledem k tomu, že děti měly hned recitovat.

Úvodní půlhodina se vlivem povětrnostních podmínek a atmosférických vlivů při zahajování smrškla na čtvrt hodinu. Během této půlhodiny-čtvrt hodiny jsme měly za úkol vylosovat pořadí, ve kterém měly děti vystoupit. K tomuto účelu nám posloužily žvýkačky s čísly. Ty byly poté využity jako prostředek k rozhýbání čelistních kostí a mimických svalů. Losovalo se během představování, a potom jsme hráli hry na zapamatování jmen.

Na žvýkačky se dostalo o něco později než děti předpokládaly, takže když jsme si hňahňali žvýkačkou hmotu v ústech, někteří měli už úctyhodně nahňahňáno. Potom jsme si umleli slovo a rozezvučeli zvony v celém okolí. Bim-bam-bum. A se zvonky štěstí v hrdle jsme se vydali do auly. Pokud se vám zdálo, že vám zvoní v uších, byli jsme to my: dílna druhé kategorie. Těšíme se na další dny poznávání.

Byli jsme u toho

Gábina s Míšou měly v pátek odpoledne velmi těžkou pozici. Během jedné tříčtvrté hodiny měly připravit recitátory II. kategorie na vystoupení a ještě děti spolu seznámit a určit pořadí vystupujících. Někteří účastníci vstávali ve tři ráno, cestovali z velké dálky a po obědě na některé přišla únava. Lektorky se své práce ujaly s vervou a nadšením. Vsadily na osvědčené hry zaměřené na zapamatování jmen a na cvičení vhodná k uvolnění mluvidel a rozeznání masky. Jako pomůcky zvolily atraktivní plátkovou ovocnou žvýkačku (a ani se dětem moc nedivím, že se jí nechtěly tak brzy vzdát). Především z časových důvodů už nedošlo na artikulační cvičení a seznámení se s prostorem auly, v níž děti vystupovaly, a na zkoušku síly hlasu. Myslím si, že na některých vystoupeních to bylo znát. Několik recitátorů bylo huře slyšet a trochu nervozity dodalo i silné bušení deště na střechu auly. Akustika auly asi není špatná, ale tento prostor vyžaduje zkušenost. Pro mnohé recitátory je nečekaně velký (přestože působí příjemně). Říkala jsem si, jestli toho všeho není na 9 – 11 leté děti přece jen moc. Zdály se mi hodně unavené. Nestálo by za úvahu, aby nejmladší kategorie sólových recitátorů vystupovala až druhý den po příjezdu do Trutnova? V den příjezdu by se mohly v klidu věnovat seznámení mezi sebou a druhý den ráno jen přípravě na vystoupení. Třeba by pak tak často nebyla na vystupujících znát nervozita a tolika dětem by nevypadl text tak jako letos. Jsem si vědoma toho, že velkou roli sehrálo i počasí a dusno v sále auly. Možná by pomohl zvlhčovač vzduchu a voda pro recitátory...

A děkují sólistům II. kategorie za jejich vystoupení a za zajímavou diskusi s lektorským sborem.

-ivd-

Diskusní klub pro doprovod recitátorů 3. a 4. kategorie

Vedla: Ema Zámečnicková, „stará praktička“ dle svých slov

Účastníci: rodiče, prarodiče, učitelé a vedoucí

Nálada: příjemná, otevřená, tvůrčí

Systém: nejprve pokus o rekapitulaci všech vystoupení, pak a přitom postupně zobecňování a vyvozování „pravidel“ a zákonitostí recitace

Otázky a odpovědi:

- Podstatný je výběr textu, který by měl být nejen vhodný k věku a zkušenostem dítěte, ale měl by i splňovat to, že dítě se jím něco naučí, že z něj bude mít nějaký zážitek, bude jím obohaceno. Poslední slovo by tedy měl mít vždy dospělý.

- Častý argument vedoucího, že „dítě textu rozumí“ ještě neznamená, že dítě tento text může i recitovat. Chápat nerovná se vždy mít schopnost recitovat.

- Recitace je vlastně rozhovorem dvou stran, přičemž ta jedna právě mlčí a poslouchá, ale jde o komunikaci – a ta buď nastane a nebo ne. Pokud dítě textem s námi komunikuje, je přirozené a dokáže nás zaujmout.

- Důležitý je způsob seznamování se s textem, který je nutné si řádně přečíst a porozumět tomu, o čem skutečně je, jaký je v něm příběh, co nás jako jeho interprety na něm baví.

- Celostátní přehlídka je velmi specifická, protože to, co bylo dobré v zimě a ještě v březnu děti bavilo, může už teď být pryč, a projev pak klouže po povrchu – zvláště u menších dětí je toto nebezpečí veliké.

- Skácelovy Uspávkanky jsou zvláštním útvarům, pro děti velmi těžkým – můžou jim rozumět, ale asi ne je recitovat, protože je v nich zakleto tolik hlubokých myšlenek, že se v nich dítě snadno ztratí.

- Výšky z prozaických textů jsou jako epizoda v seriálu – tušíme, že něco se dělo před a něco nastane pak, ale to, co dítě přednáší, je obrovská prázdná plocha, z níž se vlastně nic moc nedozvíme. Dítě se jí pak snaží vyplnit aspoň něčím...

- Text je možné si upravit, ale lepší je hledat důvod, proč ho básník napsal tak, jak ho napsal. Důležitá je pak i osobitost přístupu recitátora k textu, jeho délka a kvalita, daná jeho stavbou, vývojem, překvapeními a gradací...

- Podrazit nohu textu mohou pak problémy s technikou mluvy, ale i pitvoření, přehrávání či nezájem.

- Recitátor nám vypráví o něčem, co BYLO, co už ZAŽIL. Když začne dělat, že je to TEĎ, sklouzává k jinému druhu projevu – k divadlu.

- Měnilme-li hlas za postavu, je třeba důkladného rozboru textu a vytvoření vlastního „představového filmu“ – pak dokážeme charakterizovat postavu nejen přes změnu hlasu, ale i přes temporytmus, vnitřní prožitek...

-pet-

Dodatek k závěru „Diskusního klubu pro doprovod recitátorů III. a IV. Kategorie.

Když jsme to všechno probrali, zkusili jsme si zahrát na „porotu“, která by měla nominovat několik recitátorů na „postup“. Třeba do „mezinárodního kola“. © A vůbec jsme se nešetřili. Poroty v nižších kolech se přeci taky musí rozhodnout a shodnout. Takže: dvě nominace na přímý postup, jeden náhradník a pár čestných uznání.

Chvilí jsme se dohadovali, škrkali, znovu procházeli seznam... Ale podařilo se! UF!

Jestli patříte mezi ty šťastné, kteří nikdy neseděli v porotě, zkuste si, sami pro sebe, také vybrat. A pak se třeba shodnout s několika dalšími diváky a dokázat si to obhájit...

luk@hor

Z DÍLEN

3. kategorie pod vedením Moniky Moravčíkové

První setkání těchto mladých a nadějných recitátorů proběhlo včera odpoledne v poetickém parčíku za zručení fontány, zpěvu ptactva a svitu slunce. Bylo nabitó vzájemným nezávazným oťukáváním, sdílenou energií a pozvolným odkládáním masek i baťůžků. Na jeho konci všichni dospěli k poznání, že je možné charakterizovat větou, jimi uprostřed oné lužné přírody pronášenou: „Já jsem člověk!“ (zdokumentováno redakcí obrazovým materiálem).

Ještě předtím jsme se však měli možnost dozvědět o nich a jejich vztahu k vlastním jménům, a tak nyní víme, že:

Magda měla být František, Míša Helena po mamince, babičce a prababičce, Markéta se jmenuje po Markétě Lazarové, kterou tatínek tenkrát zrovna režíroval, Marek měl být Mirek, ale maminka tatínkovi ustoupila v píseňku, Ivana se jmenuje tak, jak vždycky měla, Jirka znamená rolník či zemědělec, Míša měla být Ondra, ale co nadělá, Eva znamená život a občas to i platí, když není zrovna unavená, Míše se zdá, že má jméno po psovi, Terka měla být Richard, Noře se jméno líbí, i když jí občas říkají „ďoura“, Karolína je Kaďoliš, Alena znamená vesmírný, Tomáš je od T, aby se to v rodině nepletlo, Tereza má potíže s příjmením, Kristýna měla být dva kluci, ale chtěla by být Petra, Adéle se její jméno hodí, ale říkají jí Atom, Tereze se říká skřítku nebo lopuchu, Janě se jméno líbí, Míša je odvozena od Archanděla Michaela, Josef je po dědovi nebo babiččině psovi, Monika měla být MM jako Marilyn Monroe nebo Alexandra, což by se jí líbilo...

Setkání skončilo, recitátoři odkráčeli vyslechnout si své mladší kolegy a v parku za námi zůstalo něco ... něco velmi těžce běžnou řečí pojmenovatelného, něco, co možná uslyšíte jako vzdálenou ozvěnu jejich slov, až budou dnes recitovat...

-pet-

poetické setkání recitátorů III. kategorie v parku

TVÁŘE DNE

11.6.2004

DNES SE PŘEDSTAVUJÍ:

Všechny soubory dostaly od naší redakce za úkol doplnit začátky tři vět a jejich prostřednictvím se nám představit. V této rubrice tedy budete pravidelně nacházet kratičké medailonky souborů tak, jak je samy napsaly.

Charouš, ZUŠ Vysoké Mýto

NÁŠ SOUBOR je parta deseti holek, žádný kluk. ŠKODA, ŠKODA, ŠKODA...
V NAŠEM PŘEDSTAVENÍ si vystačíme i bez nich.
NEJRADĚJI se smějem, chichotáme a válíme se smíchy.

DDM Praha 8

O nás aneb jak jsme se ztěžili dostali do Trutnova

NÁŠ SOUBOR začal uvažovat o Silversteinovi před necelým rokem. Než jsme se od pouhého nápadu dostali k určité formě, uběhlo dost času. Naše představení jsme dokonce hráli v mnoha podobách a časových délkách v rozmezí od 5 do 17 minut (po prvním představení začal čas rapidně klesat). Věrný divák tak mohl představení shlédnout i ve čtyřech různých podobách.

Jedna věc však **V NAŠEM PŘEDSTAVENÍ** zůstala stejná – naše hlavní rekvizita, rozkládací stůl. Dokud jsme s představením vystupovali po pražských přehlídkách, bylo vše v pořádku. První pořádnou zkouškou pro nás a náš speciální stůl měla být přehlídka v Novém Strašeci. Jenomže duchaplná vedoucí našeho souboru nechala náš stůl nafotit ze 17ti různých pohledů a poloh a zaslala tyto fotky e-mailem do Nového Strašeci. Zanedlouho přišla odpověď, že přesně takový stůl tam mají. Naše osudová zkouška nás teprve čekala. V pátek jsme se vydali vlakem s vozem pro přepravu větších zavazadel do Trutnova. Všechno šlo hladce až do chvíle, kdy přišel průvodčí a sdělil nám milou zprávu: „V Jaroměři budete přestupovat na autobus z důvodu výluky mezi Jaroměří a Českou Skalicí. Nevím, zda se tam váš stůl vejde, spíše ne!“ Naši vedoucí popadl panický strach. Byla již nakousnutá zpráva, že

jedna členka našeho souboru nestihla vlak a musela jet sama autobusem. Průvodčí nám nabídl variantu přestoupit v Chlumci na přímý vlak, Nezbyvalo nám nic jiného, než to udělat. Do Trutnova jsme nakonec dorazili v pořádku a shledali se s naší členkou, která měla přijatelnou omluvu. Ztratila hlas, a tak celé dopoledne loudila prášku u doktorky (zatím nezabraly). Po našich zkušenostech se stolem bychom příště rádi zvolili jinou rekvizitu.
NEJRADĚJI karimatky, protože si je stejně musíme všude vozit.

Divadlo Přechod ZUŠ Mikulov

NÁŠ SOUBOR už to konečně vymyslel.
V NAŠEM PŘEDSTAVENÍ není čas na komentáře, protože skok přes průrvu je celý život. Díky mami, díky tati, děkujeme pane prezidente, díky Kamilo.
NEJRADĚJI spíme, jíme a kupujeme pastelky.

D(dD) ZUŠ Děčín

NÁŠ SOUBOR se skládá z 6 členů. Zastoupení je především ženské, neboť to s námi není lehké. Mužské zastoupení reprezentuje člen Šah Padišáh Chán Sultán. Jeho výdrž obdivuji, poněvadž je první a poslední, co s námi zatím zůstal. Naši řeč jen tak neuslyšíte, proto se přijďte podívat a nebudete litovat.
V NAŠEM PŘEDSTAVENÍ se dozvíte zajímavé věci, např. do čeho se dává máta a nebo co se dělo v době, kdy byl vrabec ministrem, kozel policajtem a spousta dalšího. Ale hlavně jeden šťastný z vás bude mít možnost ochutnat kohoutí polívku (zájemci nechť si sedají do prvních řad). Máte se na co těšit.

NEJRADĚJI si povídám s členkami našeho souboru. Dokážeme si povídat opravdu dlouho...

OSOBNOST DNE

V této rubrice vás budeme postupně seznamovat s některými z vás, vedoucích souborů, které letos vystupují na Dětské scéně. Náš výběr vychází ze snahy zmapovat co nejširší pole možnosti jak pracovat s dětskými divadelními a recitačními kolektivy, oslovit jak začínající, tak i zkušené vedoucí, najít styčné plochy vaší práce i jednotlivé odlišnosti.

První osobou, která uvízla v naší síti, byla:

Veronika Kolečkářová – vedoucí Divadla Přechod ZUŠ Mikulov

1. *Mohla by ses stručně představit? Co děláš, co je náplní tvé práce a co je tvým koníčkem?*

Věnuji se především tanci, a to jako pedagog, interpret a choreograf. Tanec učím na ZUŠ v Mikulově, v Brně vedu taneční skupinu Malé f, která je otevřena všem zájemcům o současný tanec. A ještě jsem členem sdružení Filigrán, se kterým se kromě tvorby a prezentace vlastních choreografií snažíme organizovat taneční festival, workshopy a přednášky.

2. *Pracuješ hned na dvou polích – divadelním a tanečním. Jak vnímáš rozdíl mezi těmito dvěma oblastmi?*

Nevím přesně, kam svou otázku míříš - a ještě k tomu v tom divadelním poli moc nepůsobím. Můžu třeba porovnat krajskou přehlídku taneční a divadelní. Tam se mi zdá, že tanec je víc vpředu. Snaží se nacházet nové pohybové možnosti, práci s prostorem, s kontaktem. V divadelní přehlídce jsem měla pocit strnulosti, jakoby šlo jen o to přijít a odmluvit text.

3. *Mohla bys nějak charakterizovat pojem pohybové divadlo?*

Pohybové divadlo je tvar, který není čistě divadelní, ani taneční. Obě složky jsou navzájem těsně propojeny. Nevím, jestli je přesná definice pohybového divadla. Pro mě může být pohybové divadlo i cesta tramvají.

4. *Co ti v současnosti dělá největší radost? A co starost?*

To se tak rychle mění, že nevím.

5. *Jaká témata tě zajímají?*

S konkrétními tématy moc nepracuju. Více využívám abstrakce, napětí, emoce, dynamiku.

-pet-

záběr do hlediště auly Střední lesnické školy

NA POČÁTKU BYLO...

Rozhovory s andělem

Sestavil Nick Hornby
BB art, Praha 2001

Dave Eggers

Než jsem se utopil

Teda, jsem já to ale rychlý pes! Nejrychlejší. Je to fakt a já jsem rád, že jsem rychlý pes, ano, přiznávám to, jsem moc rád. Znáte přece rychlé psy. Takové, kteří prosíviští kolem, a vy si řeknete: „Safra, to je ale rychlý pes!“ No, tak to jsem já. Rychlý pes. Vaúúúúú! Jsem ten nejrychlejší pes. Vaúúúúú, vaúúúúú! Měli byste mě vidět. Jenom sledovat, jak rychle běžím, když chci být opravdu rychlý, když po něčem jdu, když na tom skutečně záleží. Řeknu vám, já se někdy umím tak rozběhnout, klikkuju jako řízená střela, jako střela klikkuju mezi stromy a vyhýbám se keřům a pak - hop! - a přeskočím plot anebo děcko nebo kámen, cokoli, protože jsem ten nejrychlejší pes a skákat umím jako nějaká gazela.

Vaúúúúú. Teda, to je něco!

Tohle miluju, to vážně miluju. Běžím, až cítím, jak mi studený vzduch pročešává srst. Běžím, až cítím, že se mi z očí řine studená voda. Běžím, až cítím, že mám ochablou čelist a že mi z tlamy po straně bezvládně visí jazyk, a já běžím pořád dál a dál. Jmenuju se Steven.

Jím pizzu. Můžu jíst i kuřata. Sním klidně i jogurt a taky třeba žitný chleba s kmínem. Je to opravdu jedno. Říkají: „ne, ne, tohle nemůžeš jíst, nech to, to není pro tebe, to je pro nás, pro lidi.“ Ale já to klidně sním, sním to s chutí, sním to všechno a cítím se výtečně a žiju si a během, během a dívám se na lidi a slyším jejich přihlouplé hovory, jak vycházejí z těch štěrbin, co mají místo tlamy, a z těch jejich strašlivých očí.

Vidím do těchhle jejich oken. Vidím, co se za nimi odehrává. Poznám chvíle, kdy je tam klid, a taky poznám faleš a pak běžím a běžím. Tvrdíte, že záleží na tom, co povídají. Já je poslouchal a už dávno jsem přestal. Klidně mi říkejte, že na tom záleží, já vás budu poslouchat a budu chtít, abyste mě přesvědčili. Tvrdíte, že rozhodující je to, co se řekne, že slova jsou závažná a že něco znamenají. Já vidím, jak to je. Žiju s lidmi, co jsou Němci. Sbírají pivní holby. Jsou to hodní lidé. Jejich syn zemřel. Já vidím, jak to je.

Když běžím, umím najednou zahnout, jakoby kouzlem nebo tak něco. Umím zahnout, jako bych vůbec nezahnul. Zahnou a běžím pořád tak rychle, že to vypadá, jako bych pořád běžel rovně. Mezi stromy jako střela, to miluju, běžet jako střela mezi stromy, natahovat před sebe tlapy a pak hrábnout tak rychle, jako by všechno pode mnou mělo být jen moje.

Sakra, jak já tohle všechno miluju!

Jednou jsem se ocitl v řece. Hodili mě tam, když jsem byl malý. To asi nepochopíte. Plaval jsem a snažil se porozumět, proč mě hodili do řeky. Bylo mi šest měsíců a oči mě pářily, protože voda byla divná. Hrabal jsem vodu a připadalo mi, že prosím o život. Země na obou stranách vypadala jen jako černý nelitostný pruh. Viděl jsem šedavou vodu a pod ní byla voda ještě tmavší a pak už jsem nemohl hýbat nohama, protože se mi zapletly do nějaké vodní rostliny nebo do čeho, a pak jsem se najednou ocitl ve vzduchu.

Otevřel jsem pálící oči a viděl jsem ho žlutě. Rybáře. Vytáhl mě z vody, spatřil jsem ji pod sebou. Pak jsem se třásl na dně bílé lodky z plastiku a oni na mě hleděli nad těmi svými kníry.

Ušnul jsem na slunci. Odnесли mě někam, kde byly klece, a já provyl několik dnů. Vyli všichni. Všichni byli šilení. Pak přijelo auto a lidi a já byl u nich doma nový. Jedl jsem a spal a bylo tam sucho, stěny byly ze dřeva. Dva lidi a dvě holčičky, hubená dvojčata, která spala ve vedlejší místnosti, mezi nimi domeček pro panenky.

Jakmile jsem venku, běžím. Běžím, nechávám za sebou vybetonované plochy, běžím až tam, kde končí, a pak do lesů. V lesích jsou další psi. Já jsem z nich nejrychlejší. Co odešel Thomas, jsem nejrychlejší já.

Taky nejdál doskočím. Už nemusím výt. Proběhnu kolem domů, kde žijí lidé se svými stesky, a rovnou do lesů, kde je neslyším a jen během s ostatními psy.

Vaúúúúúúúúúú! Tady se cítím dobře, cítím se tu silný. Někdy si připadám jako stroj, když se tak rychle pohybuju, perfektně fungující stroj, tlapy se odrážím od země, jako kdybych to byl já, kdo jí otáčí. Jo, fakt!

Na ulicích běžím každý den kolem stejných lidí. Třeba kolem těch dvou mužů, kteří z kovového přívěsu prodávají burritos. Jsou šťastní, jejich muzika hraje nahlas a zvoní jako železka. Pak jsou tu ty dvě ženy z obchodu, které o pauze vysedávají před drogerií, kouří a smějí se, až se jim ramena natřásají. Je tu ten muž, co spává na zemi a dírou v kalhotách ukazuje svůj holý zadek, podobený a hnědomodrý. Jednu paži má nataženou, jako kdyby chtěl dosáhnout ke dveřím domu. Spí pořád.

Každý večer se vydávám odtud pryč, zamírím do lesů a tam se setkám s ostatními. Jsou tam tmavé stíny, mraky visí nížko. V oknech domů vidím tesknotu. Chtěl bych, aby je lidi opustili, aby odešli někam do pustiny, a my mohli jejich domy zatopit vodou. Kdyby se domy zaplnily vodou, nebo kdyby byly pod hladinou, nevadily by mi. Prostě udělat něco, co by je očistilo, cokoli. Jak dlouho by asi trvalo všechny ty očistit? Bože, kdo dokáže takové věci odhadnout? Tolik zvuků, co slyším, nemůžu vystát. Tihle lidé...

Jediný, koho mám rád, jsou děti. Přibíhám k nim a olizuju je. Běhám k nim a dloubu je čenichem do břicha. Nechci, aby pracovaly. Chci, aby zůstaly takové, jaké jsou, a aby běžely se mnou, i když jsou tak pomalé. Běhám kolem nich pořád dokola, a zase, zatímco běží se mnou. Jsou pomalé, ale jsou perfektní, skoro dokonale.

Míjím domy. Uvnitř si ženy zastrkávají prameny vlasů za ucho a jejich odrostlejší děti prostojí hodiny před zrcadly a svůdně se pohybují do rytmu té jejich hudby. Jejich otcové hrají šachy s jejich strýci, kteří přijeli a zůstali pár měsíců, aby si vyřídili nutné věci. Jsou šťastní, že jsou pospolu, a já běžím kolem, drápy mi cvakají na hrubém betonu, běžím kolem muže ležícího na zemi s nataženou paží a kolem kovového přívěsu, ze kterého zní hudba, běžím a nad vrcholky střeš vidím světlo.

Na střeše jsem nikdy nebyl, ale jednou jsem byl v letadle a nechápu, proč mi to předtím nikdo neřekl. Shora jsou totiž mraky mnohem úchvatnější.

Když nechám za sebou budovy, občas spatřím vlak, jak klouzne mezi tmavé kmeny stromů. Má zelenavá okna a za nimi sedí lidé v bílých košilích. Pozorují to z lesa a za drápy mám měkkou hlinu. Těžko vám vysvětlím, jak mám tohle všechno rád, ten vlak, lesy, hlinu, blízký pach psů, jen jen se všichni rozběhnou.

V lese závodíme a taky skáče. Běháme od kraje, kde začíná pěšina, temnočerným lesem až na palouk, který přeběhneme, a vnoříme se do dalšího lesa, přes potok a podél něj až k silnici.

Dnes je chladno, skoro zima. Nejsou vidět hvězdy ani mraky. Nikdo z nás není nijak silný, ale umíme běžet. Uháním podél stezky a vidím ostatní. Dnes večer je jich šest - Edward, Franklin, Susan, Mary, Robert a Victoria. Jak je tak vidím, zatoužím být zamilovaný do všech najednou. Chci, abychom byli všichni pohromadě. Je mi tak dobře, když jsem jim nablízku. Povídáme si o tom, když se ochlazuje. Povídáme si o tom, když je nám tady v lesích horko a my jsme pohromadě, blízko sebe. Znáš skoro všechny tyhle psy.

Dnes večer závodím s Edwardem. Edward je bulteriér, je rychlý a silný, ale jeho oči prozrazují,

jak moc chce vyhrát. Chce nás zastrašit. Moc dobře ho neznáme. Směje se příliš hlasitě a jen vlastním žertům. Nenaslouchá. Čeká jen, aby mohl mluvit.

Naše trasa není složitá. Běžíme od kraje lesa, proběhneme jeho temnočerným vnitřkem ven na palouk, přeženeme se přes něj a do dalšího lesa, podél potoka, potom přes příkop s odvodňovacím potrubím a pak zase podél potoka až k silnici.

Skok přes odvodňovací potrubí je nejtěžší z toho všeho. Běžíme podél potoka a pak se jeho břehy začnou zvedat, takže běžíme tři, možná pět metrů nad ním a pak už jsme skoro osm metrů nad potokem. Břeh je prořatý potrubím, je skoro půldruhého metru vysoké, takže v šest metru vysokém břehu je náhle čtyřmetrová průrva a my musíme běžet a přeskočit ji. Musíme běžet a cítit, že na ten skok máme dostatek sil.

Na břehu potoka, už dost blízko potrubí, v hlině a v plevelnatém porostu a taky ve větvičkových stromů sídlí veverky. Veverky vždycky něco povídají. Povídají, než skočíme, a povídají i pak. Někdy povídají i při tom, jak skáče.

„Ten je legrační, jak běží.“

„Ta to nepreskočí.“

Když dopadneme na druhé straně, zase povídají.

„Nedoskočil tak pěkně, jak jsem si přála.“

„Tamta dopadla hodně nehezky. Byl to tak ošklivý skok, že jsem z toho teď pěkně naštvaná.“

Když se nám skok nepodaří a my sklouzneme na písčité břeh potoka, povídají veverky zase něco jiného a v očích se jim zračí veselost.

„Musím se smát, jak se jí to nepovedlo přeskočit.“

„Mám radost, že spadl dolů, a teď se zdá, že ho to bolí.“

Nevim, proč nás veverky pozorují a proč na nás mluví. Samy se nikdy nepokusí přeskočit průrvu. Běhání a skákání je tak příjemné, dokonce i když nezvítězíme nebo když spadneme dolů, je tak příjemné běhat a skákat. A když je po všem, veverky mluví na nás a mluví i mezi sebou svými tenkými směšnými hlásky.

Díváme se na ně a přemýšlíme, proč tu jsou. Chtěli bychom, aby běžely a skákaly s námi, ale veverky ne. Jen sedí a povídají si o tom, co děláme. Když to některého ze psů rozzlobí nad únosnou míru, chytne některou z veverek do tlamy a rozdrtí ji. Ale příští večer jsou tam zase, všechny veverky, ba je jich víc než předtím. Vždycky je jich víc.

Dnes večer závodím s Edwardem a je to fajn. Cítím, že mám oči v pořádku, takže uvidím všechno pokaždé o něco dříve, než vůbec potřebuju. Barvy vidím tak, jako vy slyšíte trysková letadla.

Když běžíme po břehu potoka, cítím se silný a rychlý. Je tu dost místa pro nás oba a já chci běžet podél potoka, běžet vedle Edwarda a pak skočit. Nemyslím na nic jiného než na skok, na hloubku pod námi, sílu odrazu, který mě přenesse přes průrvu. Kruci, někdy si přejú, aby tenhle pocit trval pořád.

Dnes večer běžím a běží i Edward a já vidím, jak moc se snaží, jak jeho drápy hrabou, a vypadá to, jako bychom oba dohrábli vždy na stejné místo, jako by naše tlapy mířily pokaždé na jeden bod. Ale neustáváme v běhu a je tu dost místa, abychom mohli oba za běhu hrabat zem, a po nás poběží další, kteří budou rozhrabávat špinavou hlinu břehu potoka a ten tu bude stále.

Edward mě při běhu dráždí. Vráží do mě, odstrkuje mě. Chtěl bych jenom běžet, ale on pokřikuje a strká do mě a pokouší se mě hryznout. Pořád mu říkám, že když jen poběžíme a nebudeme se strkat a chňapat po sobě, poběžíme rychleji a doskočíme dál. Přibíháme k zákrutu a on se mě snaží natlačit k rozložitému mocnému stromu. Podklouzne mi to, ale pak nacházím rovnovou a pokračuju v běhu. Rychle ho doženu, protože jsem rychlejší, a už jsem před ním a běžíme po rovině, já nabírám rychlost, čerpám ji ode-

všad, nasávám energii čehokoli živého kolem, proniká hlínou do mých drápů, zatímco ty hrabou a hrabou, a já nabírám nejvyšší rychlost a pak už vidím průrvu. Dva další odrazy a pak skočím.

Měli byste si to někdy vyzkoušet. Jsem živá raketa. Čas skoku přes průrvu, to je celý život. Jsem oblak, tak jsem najednou pomalý, na malou chvíli jsem líný oblak, který se pohybuje s elegancí a grácií, jako když přichází spánek.

Potom se to všechno zase zrychlí, kolem zavíří listí a špinavá hlína, já dopadnu a podklouznu, drápy mám plné hlíny a písku. Doskočil jsem o půlmetru dál, než bylo třeba, a otáčím se, abych se podíval, jak skáče Edward, a vidím jeho oči, jak se upírají na druhou stranu průrvy, na mou stranu, vpíjejí se do trávy na mé straně připraveny do ní dopadnout, ale letí a jen přední tlapy dopadají na pevnou půdu. Něco křičí, jak se snaží povytáhnout se výš, pomáhá si i očima, ale nakonec se sesune po svahu průrvy dolů.

Nic se mu nestalo, ale jímí si už párkrát odnesli zranění. Wolfgang, jeden pes, tady před lety zahynul. Já a ostatní psi teď skáče Edwardovi na pomoc. Kňučí, ale je šťastný, že jsme si společně zaběhali a že skočil.

Veverky už zase žvatlají.

„To nebyl právě vydařený skok.“

„To byl hodně zpackaný skok.“

„Nedal do toho při odrazu všechno.“

„Špatně doskočil.“

„Doskočil tak špatně, že jsem z toho teď pěkně naštvaná.“

Zbytek závodu běžím o samotě. Doběhnu a vracím se, abych viděl závodit ostatní. Rád je sleduji, jak běží a skáčou. Máme štěstí, že máme takové nohy a tenhle terén k běhání a že naše svaly reagují bez prodlení a že krev tepe a že všechno vidíme.

Když jsme všichni vyběhání, zamíříme domů. Pár psů bydlí přes silnici, kde je víc půdy. Několik jich žije tam co já, a tak běžíme zpátky, proběhneme lesy a vynoříme se tam, kudy jsme do nich vstoupili. Vracíme se společně zpátky do ulic k budovám s poskakujícími namodralými světly za okny. Víme všichni své. Jako já i oni vidí za tabulkami skla muže a ženy, jak jedni na druhé mluví a přítom nic neříkají. Vědí, že děti uvnitř tahají hračky po dřevěných podlahách. A v postelích si lidé přitahují k tělům příkrývky a kopají pod nimi nohama.

Zaškrábu na dveře a ty se během chvilky otevřou. Nahé bílé nohy trčí z červeného županu. Černé chlupy rašící z bílé pokožky. Najím se a jdu do ložnice a tam čekám, až usnou. Spím v nohách postele, natažený přes jejich nohy, a vychutnávám čerstvý vzduch z právě otevřeného okna, je chladivý a konejšivý. Vedle, u svého domečku pro panenky, spí hubená dvojčata.

Další noc se vydávám do lesa sám, drápy mi cvakají na hrubém betonu. Spáček už zase leží u svých dveří, ruce sepejtané mezi koleny. Na nároží vidím skupinu mužů, jak opile zpívají, ale je to perfektní. Jejich hlasy se slévají a čeří vzduch mezi nimi, jsou nespoutané a z těch starých a opilých úst znějí dokonale. Sedím a dívám se na ně, dokud si mě nevšimnou.

„Vodpal, zkurvenej čokle.“

Ocitám se tam, kde končí domy, a skrz větve vyhlížím, až pojede vlak. Čekám a téměř jako bych stále slyšel ten zpěv. Čekám a už ani dál čekat nechci, jenže čím déle čekám, tím víc vyhlížím vlak, až pojede. Předě mě dosedne vrána, otáčí po mně hlavu, vrhá ustrašené pohledy. A pak z temné, husté části lesa zaslechnu vlak, ještě není vidět, potom se ale vynoří, projíždí méně hustým porostem, protíná jej jako střela, zelenavá okna se lesknou a uvnitř vidím lidská těla navlečená do bílých košil. Chtěl bych tímhle výjevem úplně celý nasáknout. Pokouším se zavřít oči, abych to lépe procitil, ale pak zjišťuji, že zavřít oči nedokážu. Necháám je otevřené a dívám se... A najednou je vlak je pryč.

Dnes večer běhám se Susan. Susan je maličký retriever, rychlý a krásný díky svým černým očím. Vyrážíme, vbíháme do tmavého lesa a pak

ven na palouk. Tam trochu vydechne a kocháme se světlem dorůstajícího měsíce. V patách nám jako hbití pavouci neslyšně kloužou po dlouhé šedozeleň trávě naše ostré stíny. Běžíme a smějeme se jeden na druhého, protože oba víme, jak ohromné to je. Možná je Susan moje sestra.

Blíží se druhý les a my do něj vklouzneme a za běhu vybíráme zatáčky, proběhneme i tou, kde do mě Edward strčil, a pak uháníme podél potoka. Běžíme spolu, není to žádný závod. Chceme, aby ten druhý běžel rychleji a líp. Pozorujeme jeden druhého se zalíbením. Susan je možná moje matka.

Pak přijde rovinka před průrvou. Teď musíme všechny myšlenky soustředit na vlastní nohy a svaly a na správné načasování skoku. Susan se na mě podívá a zase se usměje, ale vypadá unaveně. Ještě dva skoky po zemi, odrážím se a najednou jsem pomalý oblak, který shlíží do tváří mých přátel, ostatních silných psů, a pak se proti mně řítí tvrdá zem a já dopadám a slyším Susan vykřiknout. Obrátím se právě včas, abych viděl její tvář mizící přes okraj průrvy, a běžím zpátky. Dole s ní už jsou Robert a Victoria. Susan má zlomenou nohu a z kloubu jí teče krev. Nařiká, vyje, ví, co jí potkalo.

Veverky už jsou zase nad námi a žvatlají.

„Tak se mi zdá, že má, co si zasloužila.“

„To se stává, když chceš skákat.“

„Kdyby byla lepší skokan, nestalo by se jí to.“

Některé z nich se smějí. Franklina to našťve. Pomalu se vydá tam, kde sedí. Nepohnou se. Popadne jednu do tlamy a rozdrtil jí všechny kosti. Pořád je slyšme žvatlat, ale zapomínáme přítom, jak jsou malé, že jejich kosti a lebky jsou tak křehké. Ostatní se rozprchnou. Franklin odhodí znetvořené veverčí tělo do pomalu plynoucí vody.

Vydáváme se domů. Dobíhám k domům se Susan na hřbetě. Míjíme modravé mihotající okna a muže ve stříbřitém přívěsu s hlasitou hudbou. Donesu ji až k ní domů, zaškrábu na dveře a počkám, až ji pustí dovnitř. Vracím se domů, vidím, že dvojčata si ještě hrají s domečkem pro panenky, a tak jdu do pokoje s postelí a usnu dřív, než si jdou lehnout.

Další večer se mi do lesa nechce. Nechci vidět, jak někdo padá, nechci poslouchat veverky a nechci, aby je Franklin drtil v čelistech. Zůstanu doma a hraju si s dvojčaty, oblečenými už na noc do pyžam. Usazují mě na polštář a tahají mě z místnosti do místnosti. Mně se ta rychlost líbí a děti se hihňají. V zatáčkách ztrácím rovnováhu, narážím do dveřních rámu a ony se smějí. Utíkám jim a pak zase přibíhám a proběhnu jim mezi nohama. Vyskají radosti, tak se jim to líbí. Mám je obě rád a moc bych chtěl, aby šly se mnou a taky běhaly. Zůstanu s nimi celý ten večer a ještě několik dalších dnů. Nechodím blízko k oknům. V domě je teplo a já víc jim a sedávám s nimi, když se dívají na televizi. Celý týden proprší.

Když se konečně po deseti dnech vypravím do lesa, Susan už nemá nohu. Všichni psi tu jsou a Susan má jen tři nohy a obvázanou plec. Úsměv má jiný a jakoby křehčí. Venku je chladněji, než bývalo, a vítr je ostrý a dotěrný. Mary říká, že deště rozvodnily potok a proud je dravější. Příkop s odvodňovacím potrubím je teď širší, a tak se dohodneme, že nebudeme skákat.

Závodím s Franklinem. Zlost z toho, že Susan přišla o nohu, ho ještě nepřešla. Nikdo z nás se nedokáže smířit s tím, že se něco takového může stát, že ztratila nohu a že kdykoli se teď usměje, vypadá, jako by žádala, aby směla umřít.

Když vběhneme na rovinku, cítím se tak silný, že vím, že do toho přece půjdu. Nejsem si jistý, že to dokážu, ale vím, že to bude daleko, že doskočím dál než kdy dřív, a vím, jak dlouho bude trvat ta chvíle, co si budu připadat jako plynoucí oblak. Moc po tom toužím, po tom oblačeném plynutí.

Běžím a vidím veverky a jejich tlamičky, jak už vytvářejí slova, která pronesou, když nepřeskočím. Na rovince Franklin zastaví a křičí na mě, že bych se měl taky zastavit, ale už je to jen pár skoků a já jsem se nikdy necítil tak silný, a tak se odrážím a skáču, ano,

skáču. Plynu dlouho a stačím to všechno spatřit. Vidím svou postel a vidím tváře svých kamarádů a zdá se, že oni už vědí.

Potom dostanu ránu do hlavy a je to jasné i mně. Okamžik po nárazu jsem pořád ještě viděl. Viděl jsem Susaninu tvář s očima doširoka otevřenými, viděl jsem spleť větví nad sebou a pak se mě zmocnil proud a vtáhl mě pod hladinu.

Když jsem dopadl a zmizel všem z dohledu, veverky se rozpovídaly.

„Neměl skákat.“

„Vypadal opravdu srandovně, jak si natloukl hlavu a pak se svezl do vody.“

„Byl to cvok.“

„Neudělal nikdy nic kloudného.“

Franklin se našťval a pět nebo šest jich pochytal do tlamy, rozdrtil je a naházal na jednu hromádku. Ostatní psi přihlíželi a ani jeden z nich si nebyl jistý, jestli jim tohle zabíjení veverek vůbec přináší uspokojení.

Poté, co jsem umřel, se stala spousta věcí, kterých jsem nečekal.

Předně jsem tu pořád byl, byl jsem ve svém těle, dlouho jsem tam byl. Zaklíněný v nánosu větvi a klád jsem ležel na dně potoka šest dnů. Byl jsem mrtvý, ale pořád jsem byl tady a moje oči pořád viděly. Mohl jsem se hýbat ve svém těle, jako by to byl teplý prostorný pytel. V tomhle prostorném teplém vaku jsem mohl spát, mohl jsem se v něm obracet, jako kdyby to byl malý domek z kůže a srsti. Stejně tak jsem se mohl očima toho pytle dívat na to, co se děje venku, v řece. V kalné vodě jsem toho ale nikdy moc neviděl.

Už jednou mě hodili do řeky, do jiné řeky, když jsem byl mladý. Hodil mě tam člověk za to, že jsem se nechtěl prát. Očekávalo se ode mě, že se budu prát, a on mě kopal a pohlavkoval mě, abych byl zlý. Nevím, proč do mě kopal a proč mě bil. Chtěl jsem, aby byl šťastný. Chtěl jsem, aby i veverky skákaly a byly šťastné tak jako my psi. Ale ony byly jiné než my, a člověk, který mě hodil do řeky, byl taky jiný. Domníval jsem se, že jsme všichni stejní, ale teď, jak jsem přemýšlel ve svém mrtvém těle a díval se na bahnitě dno řeky, začal jsem chápat, že někdo chce běhat a jiný se běhat bojí, a možná ho to trápí a z je toho roztrpčený.

Spával jsem ve svém pochroumaném tělesném vaku na dně řeky a byl jsem zvědavý, co přijde. Uvnitř byla tma, vzduch byl zatuchlý a těžko se mi dýchalo. Prozpěvoval jsem si.

Když uplynul šestý den, probudil jsem se a kolem bylo jasno. Věděl jsem, že jsem zpět. Už jsem nebyl v pytlí, ale už jsem zase obýval tělo, jaké jsem mívával dřív. Stál jsem uprostřed rozlehlého pole pryskyřníků. Brouzdal jsem se jimi a vdechoval jsem jejich vůni, jejich žluté, rozmazaný široký žlutý pruh přímo před očima. Až mě rozbolela hlava z té žluté rozmazané nádhery kolem. Líbilo se mi, že zase vdechuju vůně a že zase všechno vidím.

Řekl bych, že je to tady hodně podobné tomu, jaké to bylo tam. Je tu víc kopců a taky víc vodopádů a všechno je čistší. To se mi líbí. Dlouhý čas jen chodím a nemusím se vracet. Jdu a jdu, a když jsem unavený, spím. Potom se probudím, zase jdu a nezáleží na tom, odkud jsem vyšel, protože nemám domov.

Zatím jsem ještě nikoho nepotkal. Neschází mi skřípění betonu pod drápy, ani domy s protahujícími se spáči. Občas se mi stýská po jiných psech a po běhání s nimi.

Nejvíc ze všeho mě ale překvapilo, že, jak se zdá, Bůh je slunce. Když se nad tím zamyslíte, dává to smysl. Nechápu, proč jsme na to nepřišli dřív. Slunce bylo každý den na svém místě, zhnulo a naše i ostatní planety kolem něj kroužily, jako by páchaly něco nepřístojného, a nikoho z nás nenapadlo, že to je Bůh. Proč by mělo něco být zároveň slunce a taky Bůh? Ale je to tak. Je to prostě a jednoduché, Bůh je slunce.

Řekl bych, že v předešlém životě byli všichni rozmrzeli právě proto, že na to chtěli - a nedokázali - přijít.

ŠTAFETA

Štafeta je zvláštní věc – sami o sobě v ní nic moc neznamenáte. Můžete běžet, jak nejrychleji umíte, ale neběží-li stejně rychle a usilovně i ti před vámi a po vás, veškerá vaše námaha je k ničemu. Jako symbol společného cíle s sebou nesete kus klacku, štafetový kolík, a nebo třeba hořící pochoděň - znak smlouvy mezi vámi, která říká, že sice vy sami ovlivníte jen malinký kousek celku ... ale podaří-li se takových kousků dát k sobě více, vše do sebe jako zábrakem zaklapne a vy vystupujete na Olymp vítězství.

Takovouto pochodni či štafetovým kolíkem letošní Dětské scény jsou tři otázky, které každý den naleznete v této rubrice. Tím, kdo se ptá, i tím, kdo odpovídá, bude vždy někdo z vás – někdo, komu bude předcházejícím osloveným předána štafeta.

Dnes ji v rukou drží **Jakub Hulák**, kterého se naše redakce zeptala:

1. Vidíš v oblasti dětského divadla, v níž se už léta pohybuješ, za tu dobu nějaký posun, proces změny a nebo trendy doby?

To je těžká otázka. Loni jsem měl pocit, že přišla doba velkých a ambiciózních divadelních projektů. Letos se mi naopak zdá, že převládají drobničky. Takže těžko soudit. Možná ale přece jen přibývá závažnějších témat a výpovědí. A to vnímám jako pozitivní trend.

2. Kdybys mohl a chtěl ty sám hrát v nějakém divadelním představení, v jakém příběhu nebo stylu by to bylo?

Rád bych se rozčiloval, byl bych afektovaný, naštvaný. To by mě bavilo, i když na lidi obvykle působím spíše klidným dojmem.

3. Co je pro tebe největší událostí uplynulé sezóny?

Největší událostí jsou zřejmě záležitosti intimní sféry. Prostě nevím...

A komu předá štafetu Jakub?

Vlastě Gregorová:

- 1. Co tě vede k tomu, že ráda přijímáš pozvání na Dětskou scénu?**
- 2. Jak souvisí tvá práce s tím, co se na Dětské scéně odehrává?**
- 3. Co ti v poslední době dělá největší radost?**

8.00 – 8.45
9.00 – 12.00
9.00 – 13.30
9.30 – 11.40
13.30 – 15.00

15.30 – 15.45
15.45 – 17.30

17.45 – 18.45
17.45 – 18.45
18.00 – 18.30
20.00 – 21.15

19.30 – 21.30

dílny pro recitátory II., III. a IV. kategorie
vystoupení recitátorů III. kategorie
semináře pro dospělé
1. blok vystoupení souborů pro veřejnost
beseda lektorského sboru s recitátory III. kat. a jejich doprovodem
diskusní klub pro doprovod recitátorů II. a IV. kat. + seminář A
dílny pro recitátory II. a III. kategorie
zahájení přehlídky souborů
1. blok vystoupení souborů
Kohout šáh, kohout padišáh, kohout chán a tak dál... D(DD), ZUŠ Děčín
Než jsem se utopil Divadlo Přečhod, ZUŠ Mikulov
O nás SUP – Studio uměleckého přednesu, DDM Praha 8
Zatoulání hrošci Charouš, ZUŠ Vysoké Mýto
dětské diskusní kluby
diskusní kluby seminaristů
diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 1. bloku
dětský diskusní klub
veřejná diskuse o inscenacích 1. bloku
společenský večer pro recitátory

DOŠLO POŠTOU

napsali jste nám

Tak nevím...

Prostor auly SLŠ je mi sympatický všudypřítomným dřevem, ale akustické kvality tvrdě prověřují hlasový fond přednášečů. Když si představím sebe jako recitátora, nevím, jestli bych si troufl stoupnout doprostřed - přímo proti prázdné, zející uličce!? (Což takhle to přestavět?)

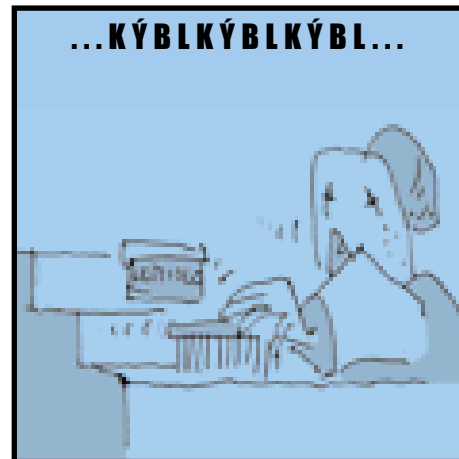
A jaké to je být první, začínat? Někdy tak přemýšlím, jestli by nebylo fajn angažovat „předskokana“, který by nesoutěžil a „zahřál flek“, naladil posluchače, rozezvučel prostor... A když máme ty báječné dílny pro recitátory, mohli by si společně před vystoupením ošlapat jeviště, zkusit zvuk... Hmm...hmm... možnosti tu jsou.

luk@hor

DNEŠNÍ PROGRAM SOBOTA 12. 6.

BLAŽKOVÁ 2004 - DÍL 2

PŘED VYSTOUPENÍM

Deník Dětské scény - Trutnov 2004. Číslo 1.

Redakce: Iva Dvořáková, Zdeněk Dlabola, Petra Rychecká, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 12.6.2004 v 0:35. Vychází - v pátek 12.6.2004 ve 10.00. Náklad - 350 ks.